

ændringer også i det kommende finansårs dispositioner, som den ny situation måtte give os anledning til“.

Angående kommunisternes stilling til ændringsforslagene udtalte *Aksel Larsen*, at der var adskillige af dem, som de ikke var tilhængere af, og andre, som de kunne tænke sig at forbedre. „På den anden side tror jeg, man vil give os ret i, at et parti, der holdes udenfor finansudvalget — jeg skal lade de metoder ligge, hvorved man har opnået at holde os udenfor —, har meget ringe mulighed for indenfor den relativt korte frist, der er givet, at sætte sig blot nogenlunde forsvarligt ind i de stillede ændringsforslag og disses virkninger på finanslovsforslaget. Jeg erkender naturligvis, at der i år er givet større frist, end der var givet i den tilsvarende situation i fjor, men på den anden side har vi ikke — selvom vi har gjort os meget samvittighedsfulde anstrengelser — været i stand til i løbet af de dage, der er gået, siden vi fik listen over ændringsforslagene med bilag, at foretage en tilstrækkelig forsvarlig gennemgang, således at vi virkelig var i stand til at tage stilling til hvert enkelt ændringsforslag og til, hvorvidt vi kunne have ønsket at stille andre.

Vi anser det derfor for rimeligt og forsvarligt, ja, vi anser det for det eneste mulige for vort partis vedkommende ved samtlige afstemninger over ændringsforslagene at afholde os fra at stemme. Deraf skal man dog ikke udlede noget om, hvorvidt vi er tilhængere eller modstandere af de pågældende ændringsforslag.“

Som begrundelse for at stemme imod finanslovsforslaget som helhed udtalte *Aksel Larsen*: „Vi kan ikke have tillid til en regering, der ved at indordne vort land under Marshallplanen har lagt hele vort økonomiske liv ind under USA-højfinansens diktatur, og som yderligere har gjort Danmark til en vasal af USA ved at gennemføre beslutning om Atlantpagten. Denne udenrigspolitik er mere end skæbnsvanger, den er besluttet, uden at man har tilladt folket at træffe afgørelsen, og den vil på alle områder få betydning — og skadelig betydning — for landets indenrigspolitik.

Det forbavser os ikke, at regeringen og dens borgerlige støttepartier, medens rigsdagen gik på hæld, kunne enes om et storpolitisk forlig om at snigløbe 21 års valgrekken, alt i alt væsentlig opretholde den urimeligt høje beskatning af de små indtægter og den uretfærdige indirekte skattebyrde, at kastrere priskontrollens rester, at slække på lejerbeskyttelsen o. s. v. — kort sagt at give monopolkapitalismen friere slag til at vælte byrder over på den arbejdende befolkning. Det er — desværre — kun altfor selvfølgeligt, at når socialdemokratiet enes med de borgerlige partier om en fredsfjendtlig udenrigspolitik, der